

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Conciliorvm Omnivm Generalivm Et Provincialivm Collectio Regia

Ab anno CCCCLI. ad annum CCCCLXXV.

Parisiis, 1644

XLIX. Epistola Episcoporum Armeniæ Secvndæ, Ad Leonem Imperatorem.
Religiosissimo & piissimo & Christianissimo imperatori, semper Augusto
Leoni, Otrius, Acacius, Ioannes, Adelphius, Hormisda, ...

urn:nbn:de:hbz:466:1-14887

vestram serenitatem semper conseruare dignetur in talibus vigilantem, & infidantem bestiam Christi ouilibus a septis fidei orthodoxæ repellentem. Credimus enim, quia postquam nostris literis hæc indicauimus, cuncta veritatis via & omnis modus vestræ panditur pietati, quatenus sopiantur scandala, & ad rectam fidem membra discordantia reducantur, Domino Christo desuper quadam inspiratione vestram tranquillitatem ad bona omnia deducente.

Ioannes episcopus misericordia Dei Sebastæ metropolis sanctæ Dei ecclesiæ, manu mea subscribens, secundum sanctionem vestræ pietatis prædictam, epistola meam sententiam nuntiaui, quam habeo pro fide trecentorum decem & octo sanctorum patrum in Nicæa conuenientium, quam & sanctum Calchedonense Concilium confirmauit: simul & pro Timotheo, quem preces his aduersarium ostenderunt: & conseruari vestram potestatem temporibus longis exopto.

Ioannes episcopus Nicopolitanus, similiter.

Gregorius episcopus Sebastopolis, similiter.

Maxentius episcopus Barsaræ, similiter.

Eustathius episcopus Colonæ, similiter.

Epiphanius episcopus Ataleni, similiter.

XLIX.

EPISTOLA EPISCOPORVM
ARMENIÆ SECVNDÆ,
AD LEONEM IMPERATOREM.

Religiosissimo & piissimo & Christianissimo imperatori, semper Augusto Leoni, Otrius, Acacius, Ioannes, Adelphius, Hormisda, Longinus, secundæ Armeniæ episcopi, in Domino salutem.

1. Reg. 2.

DEVS qui glorificantes se glorificat, secundum corpus suum apicem vestræ tranquillitatis inueniens inexpugnabilem palmam & honorem fidei consistentem, placidus præbuit vobis, Christianissime principum, super omnes homines sine prohibitione aliqua potestatem. Insurgentes enim inopinabiliter subdidit victoriis atque incomparabilibus triumphis, & vestram pietatem excellentissimis honoribus exornauit, immutata & sine litigio, & ab aliis indiuisa præbens sceptrum vestri imperii, vt

ANNO
CHRISTI
451.

firmas atque claras in vobis diuinas seruantes formas, optima voluntate seruetis. Bonum enim circa Dominum Deum fauorem vobis habentibus, mansuetis vocibus ad legalem & mirabilem vitam conuersationemque deducitur quidquid sub sceptro vestri imperii gubernatur: aqua vero sorte salutis vestrae vtilitati reliquorum hominum ponens, inconcussam catholicis totius orbis ecclesiis pacem sine tumultuatione confertis, & Dei clementiam imitantes, neque paruulos, neque humiles despicitis, quando per commodum condescensionis sumitis culmen, ad nos etiam pro fidei causa deponitis, sociosque nos, qui pro abiectione nostra nihil in terra sumus, inter vestras accipitis curas, non egentes collatione nostra: & in hoc vtique magnitudinem incomparabilis Dei clementiae demonstrantes. Quapropter quoniam iussi sumus, vltra nos quoque praesumimus; & quid sentiamus, vestrae pietati suggerimus. Nos igitur, venerabilis imperator, in vltimo mundi loco degimus, multo spatio a regia ciuitate distantes, sed a vestrae potentiae in nullo diuini fauore: circa fidem equidem rectam sententiam possidemus, ad sermones vero contentionum linguas habemus segnes. Cohabitu enim circa Armenios barbaros, fideles quidem, sed recte Romano eloquio non vtentes, breui quodam spatio ab eis, magis autem intercisione Euphratis fluminis separati, & propter frequentem barbarorum permixtionem longos nequiuimus proferre sermones. Vitamus autem etiam doctrinas extraneas proferentes, quia eloquia quidem sancti Spiritus renuunt, & propriam doctrinam in euangelicis eruditionibus afferre noscuntur. Nos etenim secundam inhabitantes Armeniam, vna & immobili vtimur voluntate, & in vna fide consistimus, communiter omnes, & seorsum singuli pro vestra maiestate ad Deum facientes orationem, ab omni haeresi & lingua blasphema separati; vnamque doctrinam super omnia claram a sanctis trecentis decem & octo patribus percipientes, patrum fidem inuiolabilem conseruamus: quaestiones vero de Deo tamquam inutiles & nostra cogitatione superiores effugimus, & aliud quidquam aut dicentes valde declinamus, a superfluis quaestionibus abstinemus; & lectiones impias refutantes, ab earum prau-

tate inimica ecclesie sumus extranei, & triticum fidei a zizaniis separatum vobis fidelibus imperantibus conferuamus, in traditione patrum doctrinae sufficientiam possidentes, & nihil superuacaneum quemquam loqui sinentes. Superflui namque perscrutatores diuinarum rerum, & dogmatum quaesitores, & quasi pietatem suis syllabis comprehendentes, cum loquuntur, aut aliud quidquam de scientia diuina delinquunt, eleuantur mox contra Deum: & volens vnus quis aliquid constituere, propriam fidem scribit, a catholica ecclesia semetipsum abrumpit, rectis dogmatibus contradicit, fideles & fortiter instantes & manentes in fide vehementer impugnare nititur, & lingua propria debellatur. Vnde ne sapius aduersitate diaboli diuisi, & in multas discreti sententias, rectam patrum imminuamus fidem, propugnatores vos fidei, quia immensis iam beneficijs Dei imaginem conferuastis, Deus instituit, quatenus contra operantes scandala, vestra obiiicientes auxilia, atque solatium laborantibus in euangelio conferentes, triumphum cum eis pariter habeatis. Sancta siquidem & catholica ecclesia euangelicam percipiens fidem, in qua tu quoque vocatus es, piissime principum, & confessus bonam confessionem, in ea consistis, atque traditiones tenes quascumque praecipit, & vocante Iesu Christo, non poteris amoueri: ab iniquis autem comprimitur quidem, non tamen annihilatur, sed floret potius, pietatis illustrata dogmatibus, & vestra simul irradiata fide, suscipit bella hostium sibi placentium, & eorum mala consilia nihilo minus auersatur, peregrinis & vanis doctrinis per diuersa non fertur. Omnibus enim blasphemis impietatis initium est languor pessimus, quo se magis amare volunt. Vnusquisque enim horum vocationem Christi ad nomen proprium transferre volens, iniquas blasphemias aduersus Christum eructare dignoscitur: qui ex nobis fuerunt, non manserunt nobiscum. A recta namque & regia digressi via, & redemptorem nostrum Christum impudenter abnegantes, & ipsi vocatione qua vocati sunt, facti probantur extorres; & obedientes sibi met, impie suum habere vocabulum pro Christiana religione fecerunt, qui non in alia baptizati sunt fide, aut alios Christi discipulos habuerunt, alium modum bap-
prisma-

1. Ioh. 2.

ptismatis introducentes, aut Christum alium prædicantes. *Vnus enim Dominus, una fides, unum baptisma.* Quidam Ephes. 4. vero imitantes Iudæ voluntatem, a semetipsis blasphemiam malitiam genuerunt, & Christi vocabulo cum ipsa pietate priuati, eos qui sub eorum nomine crediderunt, suo nomine vocari quadam deceptione fecerunt. Hinc enim trecenti decem & octo patres fidem in diuersis corporibus habentes vnam, confidenter bellum pro pietate gesserunt, & veritatem nimis mansuetissime defendentes, & mentem vesanam hostium ecclesiæ reuelantes, eos quoque qui & tunc simul erant, & nos qui post multum tempus sumus exorti, symbolo fidei ad veritatis iura perducere non quiescunt. Accedentibus enim ad baptisma tradimus quod & accepimus, non augmentum aliquod facientes aut detrimentum hoc. Huic namque doctrinæ nihil affectione minus est. Contra omnes itaque abominandas hæreses veritatem confidenter opponimus, ne velut impræparati secundum scripta spiritalia condemnemur. Et eis quidem qui sacrilegium in diuinas perpetrant scripturas, & corda sibimet faciunt adhærere simplicium, nos qua possumus virtute resistimus: nerui vero & arma ecclesiarum & virtus, vos estis, Christianissimi principum. Nam & beatæ memoriæ Constantinus, princeps militiæ omnipotentis Christi, trecentos decem & octo sanctos patres habens armigeros, & dominico bello vincens, maximus quidem apud regem regum apparuit, in omnibus autem Dei ecclesiis tempore longo & obliuione memoriam possedit fortiorem, & ab omni pio ore laudatur. Igitur quasi paternæ succedentes hereditati sacratissimi principes, qui scepra illius susceperunt, in Synodo centum quinquaginta patrum & fidem trecentorum decem & octo patrum piis & Deo decibilibus sanctionibus firmauerunt, & inuentorem nouorum dogmatum confuderunt, inanem depellentes ab ecclesia pestem, æqualem Patris & Filii & Spiritus sancti substantiam, virtutem atque diuinitatem annuntiantes, in nullo dignitatem, auctoritatem aut dominationem penitus imminutam. Rursus ergo diabolus armæ suæ malitiæ Nestorii linguam exacuens, in duos filios diuidere vnum & solum Christum nefanda voluntate præsumpsit, & rem vnita-

tis veræ dissoluens, seorsum in hominem, & seorsum in Dominum Christum Filium Dei viui impia machinatione discreuit. Quo facto, mox beatæ memoriæ Cælestinus Petri sedis sententiæque successor, & Cyrillus Alexandriæ ciuitatis episcopus, & Acacius magnus noster pater & doctor, cum multitudine sibimet aggregata sapientes, impetum contra veritatem factum destruentes, inuentorem mendacii cum ipso mendacio pariter expulerunt, & sanctorum trecentorum decem & octo patrum fidem roborauerunt. Sed neque hac diabolus deuictione confusus, dogma Valentini olim sopitum, per Eutychem denuo renouauit, surrexitque, dicens cæleste corpus assumpsisse Dominum Iesum Christum, & ad homines aduenisse. Quem si fas esset, callidum verbis, non vero intellectu contendentem, vt non dicam dogmatum nummularium, vt cum corpore ad cælos educeretur, ostenderemus ei Dominum gloriæ, figuras clauorum in manibus habentem, & his potius quam inaccessiblei luce fulgentem. In carne enim is qui semper est, apparuit: factus est ex muliere creator omnium, factus sub lege, vt eos qui sub lege erant, redimeret; vt filiorum adoptionem reciperemus. Pauper factus est, cum esset diues: & participationem meatu carnem elegit, ex semine Abrahæ factus est, & sanguine & carne participatus, proxime nobis vnies & compaginans in vnum diuinæ naturæ peccatricem nostram ex transgressionem naturam. Caro enim & ossa, secundum euangelistam, Deum ostenderunt, & Deus naturæ in carne & ossibus manifestatus est; vt cum a vita nostra mortalitas sit absorpta, nequaquam sit iam mors, vita viuente per mortem. Viuus enim Dei sermo in morte semetipsum ostendens quia vita est, mortem nequaquam esse declarauit; & robur atque integritatem suæ præsentis demonstrare volens, ad discipulos ait: *Palpate me, & videte, quia spiritus carnem & ossa non habet, sicut me videtis habere.* Factus vtique secundum nos homo, qui permanens Deus: mediator effectus Dei & hominum, primitiæ dormientium, primogenitus ex mortuis, secundus Adam, caput corporis ecclesiæ. Ait namque propheta: *Et homo est, & quis agnoscat eum?* Quod enim ait, *Et homo est,* augmentum & assumptionem ostendit eius qui est, & futuri in sæcula diuinitatem

Ioh. 20.

Galat. 4.

2. Cor. 8.

Hebr. 2.

Luc. 24.

2. Cor. 5.

Luc. 24.

1. Tim. 2.

1. Cor. 15.

Coloss. 1.

Ierem. 17.

ANNO
CHRISTI
411.ANNO
CHRISTI
411.

ANNO
CHRISTI
431.

interpretatur. Cum itaque adoramus Christum, qui & dispensatiue pro nostra salute suscepit carnem passionis, & diuinæ nobis impassibilitatis iura donauit. * Sic enim Concilium sanctorum patrum Calchedone celebratum sapiens, & trecentorum decem & octo patrum inuiolabilem & intentabilem custodiuit fidem; & fortiter in eruditus viris fatuitatibus resistens, catholicis ecclesiis in toto orbe fundatis contulit bona pacis. Cum quibus nos quoque in vno corpore congregati per fidem, vestrum imperium immutatum, & ad filiorum filios peruenire, ab omnium Domino deprecamur. Si vero quidam decerpentes congruentia syllabarum compositionesque verborum, bella & lites mouere tentant aduersus ecclesias, Deus resistet eis. Nos autem intentionem exponentium fidem & mentem probantes, nequaquam a verborum compositione recedimus, sed & propugnatores dogmatum, & perfectos custodes fidei trecentorum decem & octo patrum habemus, & sanctos patres Calchedone collectos, sicut & ipsos trecentos decem & octo patres, honoramus. Nihil enim adiicientes illorum symbolo, os obnoxium multis suppliciis damnauerunt. Igitur sanctionem pietatis vestræ suscipiens vna cum sanctissimis episcopis nostræ prouinciæ, relegensque preces ab Alexandrinis clericis vestræ maiestati porrectas priores atque posteriores, in prioribus quidem inuasionem ouium factam contra pastorem fleui, & contra ipsum sacerdotium seditionem noui Dathan & Abiron nimis ingemui. Pudor enim cunctus per arrogantiam est expulsus, omnis lex & timor imperialis & iudicium est contemptui, & sacerdotales sanctiones vexauerunt nefandissima voluntates, manus contra sacerdotes armantes, quas debuerant optime temperare; & donum perceperunt, dignum suæ salutis pignus. Habens etenim mentem ratione priuatam, sicut precibus sumus edocti (si tamen veræ sunt) sceleratus Timotheus, principatus amorem utilitati præponens, ad res nefandas accessit, sedibus non sibi competentibus irruens, adhuc viuo ecclesiæ sacerdote; dispensationemque ecclesiæ petulanti voluntate diripiens, & principium sacerdotii faciens sanguinis effusionem: sed etiam sanctorum gregum cædis factus occasio,

Num. 16.

Concil. Tom. 9.

Yy ij

impudenter custodem constituit semetipsum, qui neque vocari dignatus est Christianus, quando cruentis manibus venerabilia mysteria non dubitat impia presumptione contingere, & post damnationem illam operari, quæ eum, neque alios agentes, sanctorum patrum regulæ videre permittunt. Qui neque sustinens ut secundum regulas ordinaretur ecclesiasticas, & ab his qui simili castigationi videbantur esse subiecti, factus episcopus, ab omnibus ecclesiis semetipsum excommunicasse dignoscitur, quasi faciens diuinæ gratiæ donis iniuriam. Deinde cum non valeat curare quæ ab eo male præsumpta sunt, fit tamen quæ de ipso dicta sunt, cum veritate concordant, patrum Conciliis obloquitur: & cum ei mala patriæ non sufficiant, omnes conturbare tentat ecclesias; quasi potestatem habens gerendi quæcumque voluerit: & neque viuis, neque mortuis præsulibus parcit ecclesiæ, sed quasi contra omnes potestatem impietatis adeptus, primum & patrum Synodo derogat, quam Spiritu diuino statuit sedes Alexandrina. Quod mihi videtur fecisse, ut effugiat homicidii adulteriique supplicia. Illic namque in ipsis principiis contra homicidas excommunicationis decreuerunt pœnam. Non suscipit autem sanctum & vniuersale Calchedonensè Concilium, nesciens quia etiam ante hoc a trecentorum decem & octo sanctorum patrum fide semetipsum fecit extraneum, quam sanctum utique Calchedonensè Concilium confirmauit ac roborauit. Opportebat enim eum ascendente tyrannice ad thronum beatæ memoriæ Cyrilli, illius libris incumbere, & doctrinam illius possidere. Sed vos pii, tamquam vniuersos principes optima virtute superantes, fidem defendite tyrannidem sustinentem, patrum sanctionibus conferte virtutem, sacerdotibus donate a periculis libertatem, prohibete eos qui irregulariter contra ecclesias nituntur insurgere: quatenus sine seditione & lite atque bello vestris temporibus sanctæ Dei ecclesiæ constitutæ, incessabiliter pro vestra longæuitate atque salute emittant Domino Christo suas orationes, ut longis pacificisque temporibus vniuerso orbi terrarum & omnibus sanctis & catholicis Dei ecclesiis condoneris, per omnia inuictissime & Christianissime triumphator semper Auguste.

ANNO
CHRISTI
451

ANNO
CHRISTI
451
• OCTO

ANNO
CHRISTI
451.
OCCIUS

* Tresius misericordia Dei episcopus Melitenæ metropolis sanctæ & catholicæ ecclesiæ, propria manu subscribens, secundum sanctionem vestræ pietatis, meam sententiam per præfatam epistolam protuli, quid sentio in confessione sanctorum patrum in Nicæa conuenientium, quam secutum est & Calchedonense sanctum & vniuersale Concilium: simul & quod sapio super Timotheum, quem preces accusauerunt: & custodiri vestram potestatem sanctis ecclesiis & omni orbi terrarum temporibus longis exoro.

Ioannes episcopus Aræ, similiter.

Adelphius episcopus Arabiæ, similiter.

L.

EPISTOLA EPISCOPORVM
CAPPADOCIÆ PRIMÆ,
AD LEONEM IMPERATOREM.

Religiosissimo, & a Deo infulus imperiales adepti, Leoni Augusto, Alypius episcopus Cæsariæ Cappadociæ, in Domino salutem.

MAXIMVS omnium Dominus Deus munus optimum & sanctis Dei ecclesiis & toti orbi terrarum vestrum condonauit imperium. Et hoc nos non aliqua coniectura dicimus, sed ipso rerum experimento eruditi proferimus. Nam quando in ipso principio vestri regni, quod a Deo in omni orbe suscepistis, non aliunde, nisi vnde decebat, imperii fecistis initium, maximum est indicium voluntatis vestræ, quam habetis circa benefici largitorem. Mox enim vt ad imperium accessistis, bene etiam hoc dispensante pro nobis Domino nostro Iesu Christo, repente iusta Dei sententia in vestra pietate monstrata est, magis autem in nobis. Nam virtus imperantis commune bonum est, & vtile singulorum, redditusque per vos & a vobis cunctis sanctis Dei ecclesiis honor, literis vbique currentibus atque significantibus, & quam habeatis circa fidem orthodoxam voluntatem, & quia nihil veritati præponitis. Hinc itaque nobis fiducia conceditur, & bonorum omnium spem habere confertur sub tali principe constitutis, qui & subiectorum salutem rebus omnibus superponit. Quia vero contigit turbas atque tumultus emergere, & in his magis rebus, vbi vobis maximum est studium, id est, circa Dei ecclesias pacis iura con-

Yy iij